

МАРТИН ТОШЕВ
ЗАТОЧЕНИЦИ В ХРАМА

chitanka.info

Намирахме се в храма-училище на комплекс „Звездоплан“, бяхме трима — Аз, Луцифер и Нострадамус. Вървахме към залата с илюзорните платна. Луцифер, крилатият демон, отново бе забравил да си вземе преносимия компютър, но Нострадамус, който се считаше за най-умния от нас, може би защото беше най-голям, едва на деветнадесет години, носеше два лаптопа за всеки случай.

Погледнах го, а той ми се усмихна. Очите му бяха зелени като тревата, косата късо подстригана и кестенява на цвят, а лицето му ястребово.

Бяхме се запътили в час по история, който се провеждаше в храма, в стаята с платната. Монасите, които ни бяха учители в този свят, се покланяха на техния смешен бог „Майкрософт“. Аз, разбира се, знаех какво представлява техният бог, един гигантски компютър, но това не значеше, че съм негов поклонник. Бях поклонник на самия себе си в този създаден от мен налудничав свят.

В този момент в коридора, по който вървахме, започнаха да мигат червени светлини.

— Ха — рече Нострадамус — разбрали са, че сме закъснели за час.

Лицето му не изразяваше нищо, освен леко раздразнение. Това на Луцифер бе насмешливо, в тъмните му черни очи заиграха малки и весели пламъчета. Косата му беше оранжева и по нея играеше лек ветреца. Опитах се да си придам сериозно изражение, но стомахът ми се бе свил.

Луцифер се засмя и каза:

— Това е то, ако не бяхме отишли да пушим, сега нямаше да закъснеем — каза го така, че сякаш той не бе виновникът, а ние.

Нострадамус само му се усмихна, а на мен ми идеше да му стоваря някой юмрук в демоничното му лице. Един от монасите-учители ни чакаше пред залата с илюзорните платна, лицето му изразяваше обида и гняв от това, че не спазваме правилата в храма. Сега сигурно щеше да ни дръпне за ушите и да ни заведе при главния монах-директор.

Луцифер и Нострадамус си придадоха виновни изражения, нещо, което не бях очаквал точно от тях. Аз също побързах да направя същото. Учителят се усмихна за миг и ни прати с груба ругатня в час. Другите ученици вече бяха заели местата си и гледаха през

ултрасензорните три-Д очила, исторически филми за празниците на „Вси Светии“ и за създаването на първия компютър от Джон Атанасов.

Седнахме и извадихме своите преносими лаптопи, които заместваха съвременните тетрадки. Нострадамус даде единия на Луцифер, последният му благодари и ми смигна. Вътрешно се усмихнах. „Пак ще направи някоя щуротия“ си казах. Сложих сензорните очила и се потопих в четирийсетте години на двайсети век. Разказваше се за някакъв смахнат тип — Хитлер. Тези филми бяха забранени, но пред Луцифер, който винаги гледаше да пренебрегва правилата, това не бе проблем, и на всичкото отгоре винаги оставаше ненаказан. Усмихнах се, ето какво бе намислил той. Часът свърши, учителите не разбраха какво бе направил Луцифер и ние тримата се прибрахме в своите дупки (така наричаха монасите нашите жилища).

Вчера имахме час по Метафизика, като за домашно ни бяха дали да направим някакъв проект, който трябваше и да обясним. Не знам какво бяха намислили човекът Нострадамус и демонът Луцифер, но това, което щях да направя, щеше да изуми всички. Разбира се, чакаха ме две седмици усилена работа.

Има едно правило, което забравих да ви спомена. В комплекса, в който се намирахме, ни бе забранено, най-строго забранено едно нещо и то бе, че нямахме право да напускаме комплекса докато не станехме монаси-учители, което означаваше да чакаме цели 40 години.

Това, което се готвех да направя, не само че щеше да изуми всички, а и трябваше да ме освободи от тази забрана. Щях да напусна този ужасен храм-училище в много скоро време, само трябваше да се подготвя.

След две седмици вече бях готов с плана си и се запътих към, площадката на затвореното междузвездно летище, където се провеждаха опитите.

Учителите бяха строили учениците в три колони, Луцифер и Нострадамус ги нямаше, заех последното място в трета колона, защото трябваше да бъда последен, за да осъществя плана си.

Изведнъж се чу пронизителен екот, настана тъмнина и облак искри се показва зад първата колона, от тях се появи Луцифер, широкото ми младежко лице изразяваше усмивка, лукавия му вид издаваше, че той също нямаше да се примири да остане тук.

Нострадамус се появи целият окъпан в бледа светлина, сериозен прям, без да си дава важен вид. Учителите ахнаха. Той също се усмихна и ас вече се чудех дали ще успее плана ми. Минаха час-два, докато не дойде редът на трима ни. Първи бе Луцифер, крилатият демон на тъмнината, поклони се на всички и каза:

— Това, което ще видите, е измама на очите ви. Това, което ще чуете, е измама на ушите ви, а ако ви замирише на сяра, знайте, че носът ви е запушен...

След, което се засмя. Един от учителите-монаси тръгна към него, явно разбрал какво ще последва от добрия малък Луцифер. Демонът не завърши прелюдията си, тялото му се завъртя в своя танц и пламна.

В този миг огнена мълния раздра небесата и се стовари пред него, облак прах и пръст се вдигна във въздуха. Появи се черна дупка в земята и доскорошният ми съученик потъна в нея със смях. Изведнъж се появи втора мълния, запратена със светкавична скорост към Нострадамус, който бясно натискаше някакви копчета върху гривната на китката си. Синьо-зелен купол обгърна Нострадамус като щит, мълнията рикошира и се насочи към мен.

В този миг щях да действам. Сигурно сте разбрали, че първата мълния бе запратена от мен, за да освободя моя стар приятел Луцифер, е втората също беше моя рожба, защото аз бях ученик на светлината, на земята и небесата, аз нямах име, но хората ме наричаха Бог.

Мълнията ме докосна и в този момент настъпи мрак, по-гъст от сажди, по-гъст от желе. От мен заструи ярка светлина. Почувствах как се издигам в небесата, вятърът бе моите криле, светлината моите ръце, а очите ми бяха звездите.

Знаех, че повече няма да се завърна в този храм, освен ако не решях да се поява пред молитвата на някой монах. Сега Аз бях Бог, съществото, на което щяха да се кланят всички хора. В този миг Нострадамус ставаше най-младия монах-учител в историята на този свят, а Луцифер се завърна в своята влажна и тъмна утроба на ада, замисляйки какви щуротии да направи на старите си учители от своята дупка.

Октомври, 2000 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.